

A FUTÓBOLOND KARABÉLYA

Mágikus trikó sétál a kertben. Halkan, zuhanyozva: langyos, hideg, meleg, melegszik, forró, *tűz!* A mágikus trikó ájultan hull a bogyját vesztett laikus cserjére. Nincs még vége, azt hiszik, bölényimádók úsznak a rácsozott kenuban. Domborművet hozok nekik, átlökhetik rajta most már. Szabad ilyen csinálni? Csak a tesztemen keresztül. Itt van mindjárt ez a lakkcipő, az ember legalább figyelheti benne az arcát. Maradjatok ülve. Talán a macskát lesi. Jópofa, mi? Ha Zimmermanné megöntözi a kardvirágot, eszembe se jut fölhívni a *drótos mamit*. Mondom, apró kavicsokat szórtak az aszfaltra, hogy megakadályozzák a futóbolond tétovaságát. Apuci lövéseket hallott. Most már nem tudja visszaidézni. Befogja a fülét és azt mondja, „na, ilyen volt”. De a csodabuborék kipukkan és az állat rózsaszín habbal vonja be. Derék megoldás. Amit mi éjszakának nevezünk, valahol pont ugyanilyen vigyorral rázogatja a kókuszpálma termését. A vegyület körül hosszú vita folyt, lőporzag lengte körül a bámészkodók diadalmas mellényét. Előre láthatták pedig, hogy nem láthatják másként csak tollba, szőrmébe öltözötte. A lövés pillanatában nehéz lennie testhelyzetét elképzelni, ugyanis a golyónak nyoma sem maradt. Csak nézzük, vizsgálgatjuk a tekercset, gondolom, hatott a megfélemlítés és a pofacsontra lötykölődő forró üveg. Soha többé nem leszek képes fölhúzni a fekete, puha bőrtalpú cipőmet. Adok egy tippet a galamboknak: Röpüljél sokat, péntek messze van még. Mikor beszálltunk a buszba, útitársnőm meglengette szellős alsószoknyáját, rám mosolygott és kivette kezemből a füstölő szivart. Egykor szivargyáros voltam, ma már csak az eget nézem. Ez sem sokkal könnyebb, folyton változik. Épp a Labrador áramlatból húztak ki egy kapálózó férfit, mikor virágcsokorral a kezemben hosszú sétára készültem a fedélzetsmester rosszálló tekintetétől kísérvé, hogy majd talállok valami odaadó pillanatot, ám végül majdnem belefulladtam a szirmok zsongásá-

ba. Hogyan? Már láttam a vékony fonallá feszített partokat s össze is csomagoltam, valahogy mégsem tudtam elképzelni, hogy még ma életben maradok. Sovány csuklómát egy pelikán nyalogatta, kedvem lett volna átlendülni a korláton és bizonyossá tenni fecsegésnek tűnő agyalágyult mondókáimat. Ha hozzáérek, elveszti színét, mindig újra és újra elhatározza, talán bizik még egy alulról fölcsapó megbánásban vagy megbocsátásban. És azt is tudom, amit én ilyenkor tehetek: megiszom a citromlevet és nem vágok hozzá pofákat, a lelke-
met nem köpöm ki. Azt hiszem, ember vagyok a talpamon, azt hiszem, van talpam. Hogy hogyan változtattam el a hangomat? Semmiség. Ugyanott és ugyanakkor voltam jelen, akár egy tüdőlövéstől átítatott gézdarab vagy akár N. Balogh szemüvegtörő szivacsa. Pusztán a látvány kedvéért beszélek szemüvegről, bár nem hiszem, hogy bárkit is megbéníthat egy tíz éves szobanövény, mely első ízben hozza meg aprócska virágát. Sokat töprengtem egy alkat megismerhetőségén, ahogy fölszáll a vonatra, nem keres magának helyet, figyeli az ablak mögött elfutó törzseket és sorban kihajítja táskájából a gipsz vagy bronz maszkokat, melyek végül semmilyen utazáshoz nem tartoznak, csak a fiatalabb gyerekek huppannak rá biciklizés közben a vasúti töltés mentén. Szorosan kapcsolódik ahhoz, hogy mihez is akarunk kezdeni. Elsődlegesen egy missziós munka az oka mindennek. Először nem akartam semmit se látni, még a sliccét se, csak kedvtelésből beszéltem, örömöm telt abban, hogy szellemi frissességem a legdrámaibb mozdulatokat is látványos, de barátságos mederbe tereli. Aztán: az is lehet, hogy csupán a ruha kellemes szövete bújtatott, mely először omlott karomra s nem győztem felbecsülni a távolságot, mely egyre zsugorodni látszott, akár egy röpülő buzogány, vagy csak a zöld szalvétába merülő puha ujjnyomatban húzódtam a csendesen fénylő végpont felé, ami nem kizárt, de akkor sem leszek feketébb, mint aki nap mint nap festékekkel dolgozik. Aztán egy vödör gesztenyét öntöttek a tigrisek elé, azt mondták, ez is az élethez tartozik. Nem vonom kétségbe a méregzöld kételyt. Valahová min-

denki tartozik és nem lehetetlen, hogy ez egyszer kiderül, hogy a megmozdíthatatlan fenyők és az életünkbe behajló bátortalan szigetek hirtelen ragyogni kezdenek és az alánk gyűrt hazug lepedők boldog nedvességgel telnek meg. Hátha ki tudnálak vinni innen. Térdemre tette a kezét és megkért, hogy lőjjek. Kétszer lőttem. Vajon melyik az igazi? Az egyik egy pipacs makulátlan szárába fúródott. Aztán kiszedtem magamból is az éles lövedéket és megnéztem az aula üvegcserepein átszűrődő fényben. Úgy tettem, mintha nem tudnám, melyik kezemmel tettem. De nem, nem is a missziós munka volt az oka, azzal megbíztak és csupán felelőtlenségemben vállaltam, hanem az igazi, a Nagy Misszió, mely minden pillanatban egyenlő volt velem, azokkal a tevékenységeimmel, melyeket ugyan mindenki szeme láttára végeztem, ám értelmükre soha nem derülhet fény.

KA-, KARAVÁN!

A mesterdálnok kiitta poharát és súlypontját a prüszkölő rénszarvasok bőrére helyezte. Ajka kissé megduzzadt, a repülőtér felől fagyott arcú bambuszholdok közeledtek. Afrikára, rád, és a rendőrök felfújható gumimellényére. Majd ha fölkészülök, mondta a kémiatanárnak, egy kacsatollal kettészelem a sapkádat. Nem jutottak el a múzeumig, azt hiszem, Cleveland után elfogyott a hó.